

Jeff Tweedy Cantant i compositor de Wilco → NOU DISC

«La música existeix perquè no es pot explicar»

RICARD CUGAT

A BARCELONA ▶ 39 ANYS ▶ NASCUT A BELLEVILLE (ILLINOIS) ▶ LÍDER D'UN DELS GRUPS MÉS INFLUENTS

L'inquiet grup de rock de Chicago llança demà el seu setè disc: 'Sky blue sky'. Al juny actuen al festival Primavera Sound

NANDO CRUZ
BARCELONA

–Destaca que aquesta ha sigut una gravació plaçada. ¿Tant influeix en el resultat el clima de la gravació?
–És clar. Treballar sense cap problema intern et dona més capacitat per meditar a fons cada cançó. Aquesta vegada hem pogut fer un disc molt unitari. I això és perquè hi ha hagut molta més comunicació.

–¿I què hi ha d'aquell mite segons

el qual una situació tensa o conflictiva inspira més els creadors?

–Això són bestieses. Aquesta teoria va bé per fer articles més bons, però no necessàriament per fer discos més bons. Molts artistes s'han abonat a aquest mite del sofriment i la tensió. Sé que és una part de la vida i, per tant, una part de l'art. Però no és l'únic que hi ha en la vida ni en l'art.

–¿Quina ha sigut la gravació més còmoda i la més difícil de Wilco?

–Being there va ser molt fructífer. Per primera vegada érem un grup de veritat i hi havia una gran excitació. Feiem una cançó al dia. El més difícil per a mi va ser *A ghost is born* perquè estava malalt. Arribar a l'estudi cada dia no era gens divertit.

“

«El sofriment de l'artista no genera discos millors; només articles millors»

–¿Què espera de cada component de Wilco quan es posen a treballar junts les noves cançons?

–Jo entro a cegues. Presento les cançons el millor que puc, però tot és molt col·lectiu. Totes les idees són benvingudes i d'alguna forma arribem a un consens. Però no em pre-

gunti com ho fem perquè som sis persones i és realment increïble que ho aconseguim. Hi ha hagut vegades que m'ha costat més arribar a un acord sent només dos.

–*Sky blue sky* sona més reposat que obres anteriors, però no és el disc d'aire acústic que volia gravar després d'*A ghost is born*. ¿És impossible ajustar-se a un pla inicial?

–Les coses no acaben sent mai com les planeges. I aquesta és part de la gràcia de ser músic: ser capaç de reaccionar al que et passa o se t'acut, saber apreciar-ho i transformar-ho en alguna cosa en què creguis. No s'arriba gaire lluny si forces les coses cap a una direcció preconcebuda.

–Si no és que treballes sol...

–Ni així. Has de tenir la ment i les orelles obertes als felicitats accidents que variïn el teu pla. Bona part de la feina del creador passa quan no creus que estàs treballant. No sempre és un acte conscient.

–¿Va compondre moltes d'aquestes cançons en la gira en solitari?

–Potser. No ho recordo gaire bé.

–¿No li agrada gaire saber d'on procedeixen les seves cançons?

–No és que no ho vulgui, és que no ho sé. No m'agrada esquematitzar la informació sobre com es creen les cançons perquè cada vegada passa d'una manera diferent. Si entres en aquesta dinàmica acabes creient que les coses es poden provocar i no és així. Cada vegada et preguntes: ¿com caram ho he fet? I això és el millor. Oblides com la vas compondre i creus que no seràs capaç de repetir-ho. I quan ho tornes a intentar has d'assegurar-te que és una cosa real: que ho fas tu. Encara que sigui superior a tu, ja que procedeix d'un lloc remot.

–¿Es resisteix a comprendre la lògica o la màgia de la música?

–Senzillament, no l'entenc. He interioritzat molts coneixements, però això no significa que l'entengui del tot. I la part que no entenc és, segurament, la més important. És aquesta sobre la qual l'únic que podem fer és callar. Aquesta és justament la raó per la qual la música existeix: no la podem explicar amb paraules. ≡

Crítica

Stoppard en estat pur

'ARCÀDIA'

AUTOR: Tom Stoppard.
DIRECTOR: Ramon Simó.
TEATRE: Sala Petita del Teatre Nacional de Catalunya.
ESTRENA: 3 de maig.

GONZALO PÉREZ DE OLAGUER
BARCELONA

Hi ha unanimitat a l'hora d'afirmar que *Arcàdia* és l'obra més ambiciosa de Tom Stoppard (1937), estrenada l'any 1993 a Londres. Ara arriba a Barcelona (amb traducció de Màrius Serra) en un sòlid i encertat muntatge de Ramon Simó, al Teatre Nacional. Una obra complexa que juga amb dos temps diferents i un mateix espai: principis del segle XIX i finals del segle XX, en la imponent biblioteca de la família Coverly. Stoppard, amb un text ple de giragonses, molt ben escrit, enfronta caos i il·lustració, raó i intuïció, atzar i causalitat, matemàtiques i poesia: dues maneres de viure la vida.

Tots els personatges estan ben dibuixats per l'autor, que els utilitza per crear un complex entramat, no sempre fàcil per a l'espectador, però que al final deixen clares algunes qüestions (si més no per l'autor). Dues de principals: que la certesa absoluta no és assolible, i que la felicitat és tan imprevisible com dependent de moltes qüestions. Escrita en clau d'alta comèdia, la representació del TNC està farcida de diàlegs brillants. Un moment estel·lar: unir en aquest espai únic les dues accions d'*Arcàdia*, la històrica i la contemporània.

En el bon nivell de la funció hi té molt a veure l'escenografia de Bibiana Puigdefàbregas, l'eficac direcció de Simó i tres interpretacions que mereixen una nota molt alta: Jordi Martínez, Victòria Pàges i David Bagés. ≡

emergents

Art contemporani que busca fotos íntimes

GEMMA TRAMULLAS
BARCELONA

Tot passa ràpid, tan ràpid... Fa vuit anys, tenia les mans ocupades en un taller de vidre i alumini per a la construcció; en fa cinc, va acabar a l'escola La Llotja i va muntar una exposició de pintura al Claustre de Girona; en fa tres, es va estrenar en una fira internacional, l'Affordable Art Fair de Nova York, on les obres no poden costar més de 6.000 dòlars; fa uns dies va guanyar el premi Ricard Camí de Caixa Terrassa (al seu nivell, una cosa així com si el Barça guanyés la Champions) i l'any que ve probablement ja no entrarà a l'Affordable Art Fair perquè serà massa car. Arribats a aquest punt, ja sense alè, s'imposa un instant de reflexió.

JOAN CORTADELLAS

Joan Mateu

Salt (Gironès), 1976 ▶ Va estudiar a La Llotja ▶ Exposa a San Francisco i Nova York ▶ Acaba de guanyar el prestigiós premi de pintura Ricard Camí

I això són justament els seus quadros. Instantànies en què un personatge solitari (una dona jove la majoria de casos) apareix sumit en els seus pensaments. S'hi ha d'afegir que són acrílics d'estil figuratiu, quasi fotogràfic, i ben poca cosa més. «Aquesta pintura és senzillament d'entendre –diu Mateu–. És gairebé una foto. Veu el moment i el capta». No demanin més explicacions.

Joan Mateu és un cas a part en l'entorn de l'art contemporani. Ja ho era a La Llotja, on va entrar quan regnava l'estil abstracte i els alumnes havien d'explicar les seves obres continuament. Però ell, tot i així, al final em van deixar per inútil. Però és que l'art conceptual, si no te l'expliquen, no té sentit, i per mi, si has de justificar tot el que fas, perds tot

l'impacte».

Els seus ulls petits escruten el paisatge buscant fotos íntimes. Però amb discreció. La seva mirada no se sent bé en l'ambient de bones famílies i butxaques poderoses que envolta l'art. En té prou amb el seu estudi, el seu baix i la seva guitarra, els amics i els cafès del Barri Vell de Girona. Per això, a la fotografia sembla aliè al seu propi quadre. *Nova York 2*, que penja d'una paret en un luxós pis del passeig de Gràcia.

Malgrat tant vol transoceànic (ho va vendre gairebé tot en la seva última exposició a San Francisco), té els peus a terra. I si se li'n van, el seu pare el torna a lloc. Fa 30 anys, quan encara no sabia fer servir els coberts, el Joan ja agafava els pinzells del seu pare, pintor aficionat. «Ara és el meu pitjor crític», diu. El que ja no pot lamentar Mateu pare és que el seu fill no es prengui de debò l'art: el Joan fins i tot s'ha marcat horari d'oficina per pintar. ≡